

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 33.

Ellevte Session.

29de Møde.

Onsdagen den 1ste Februar.

(Forsat.)

M. P. Bruun: Efter den Dpfordring, som den sidste ærede Talex rettede til Mindretallet, maa jeg dog tillade mig nogle faa Ord. Der har under Sagen været forskjellige Poster til Afstemning, som virkelig for mig have været tvivlsomme, hvor jeg altsaa har maattet slutte mig til en eller anden Mening, men hvor det som sagt for mig var tvivlsomt, hvilken Mening der var den rigtige. Dersom denne Afstemning gjaaldt noget Saadant, skulde jeg meget villig have fulgt den sidste ærede Talexs Dpfordring; men det er ikke Tilfældet. Jeg er for mit Vedkommende saa fuldt og fast overbevist om Rigtigheden af det, som min ærede Collega i Mindretallet (Madsvig) og jeg have foreslaaet, at jeg paa ingen Maade kan frafalde det. Jeg troer heller ikke, at det har saa overordentlig megen Betydning, hvad den ærede Talex anførte om Thingets Conseqvens; thi efter min Dpfattelse kommer Thinget ogsaa ved dem af ham anbefalede Fremgangsmaade til Inconseqvens, navnlig med Hensyn til de 1000 Tønder Havre, som den næste Aar vil blive brugt til Dem, der lægge Bægt paa den Control, som her igjennem en saadan Indstilling kan føres med Regjeringen, vil jeg bede lægge Mærke til, hvorledes denne Control nu i dette Tilfælde vil stille sig. Vi have liggende for os Beretningen for Aaret 1855—56; og nu

er vi i Aaret 1859—60. Dersom nu ved denne Post her Pensionerne, hvilket ved de særlige Contt meget vel kan være Tilfældet, Overskridelsen kun bestaaer i een Pension, som hidvorte fra en Embedsmands Afstedigelse, hvilken man fandt i høi Grad vilkaarlig og irrigtig, have vi et Exempel. Det kan, hvor der er Tale om mindre Summer, let være Tilfældet, at det i Aarets Løb ikke er skeet flere Dødsfald eller Afstedigelser, end at Summen ikke blev større end beregnet, men at ved en eneste Afstedigelse, som man fandt høist vilkaarlig, er der skeet en Overskridelse. Hvorledes vil det saa gaae? Saa ville vi nu i 1859—60 finde denne Post i Regnskabet for 1855—56. Der er altsaa forløbet 4 Aar, og Vedkommende har i den Tid hævet sin Pension. Jeg troer ikke, at Noget let vil finde paa, at man skulde kunne faae hans alt oppebaarne Pension tilbagebetalt. Jeg troer ikke, at Domstolene vilde negte ham fremdeles Udbetalingen af Pensionen; hvorimod der vil være det særegne derved, at den samme Pension sandsynligvis vil være bevilget ved tre følgende Finantslove ved Fremkøggelsen af Budgetterne. Det Ansvar, som man vil gjøre gjældende, kan i dette Tilfælde ikke være et finantsielt Ansvar; det maa være et politift Ansvar, der maa gøres gjældende ved den næste Finantslovs Forelæggelse, og har man meent, at den skete Afstedigelse er i den Grad vilkaarlig, har man intet andet Middel end at votere imod Finantsloven. Det er et stort Middel i en saa lille Sag, men det er det eneste.